

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Сергей Кузнецов
ШКУРКА БАБОЧКИ

Copyright © 2004 by Sergey Kuznetsov
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01517-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LEPTIROV POLJUBAC

SERGEJ KUZNJECOV

Prevela Milica Andrić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Želeo sam da posvetim ovu knjigu dvojici prijatelja. Odbili su da je pročitaju i izrazili su želju da im se imena nikako ne dovode u vezu sa njom. Zato ću posvetiti roman supruzi Katji: ona se nimalo ne uklapa u ovu priču, ali mi njena ljubav pomaže da preživim u ovom prelepom svetu.

*Gorela je Jovanka, ljudima govorila:
„Vidite, haljinu sam svukla, glavu obrijala.
Vidite: ništa ne skrivam, kožu kao drugu haljinu skidam.
Pipnite meso, dirajte mi vene, u svemu je samo tren ostao.“*

Aleksandar Anašević

1

Deset ti je godina, možda i manje. Putuješ metroom sa mamom, gledaš napred kroz providna vrata vagona. Odjednom primećuješ: tamo, daleko ispred tebe, nešto se dogodilo: ljudi u nepojmljivom strahu skaču i trče u suprotnom pravcu od voza, kao da se spasavaju, trče sve dok ne nalete na zatvorena vrata između vagona – i drmusaju kvaku, drmusaju, drmusaju... ali lica im se već krive, panika briše uobičajene crte, kao što vetar mreška površinu jezera. Nešto nevidljivo se približava, bezimeno, izobličeno, strašnije od smrti, gore od noćne more. Ono za šta su znali čitav život – i čitav život pokušavali da zaborave.

I gle, prednji vagoni polako prodiru u nevidljiv zid okamenjenog užasa, i ne možeš više da posmatraš lica, priljubljena uz staklo, usta, otvorena u nemom krik, oči koje iskaču iz duplji – i skrećeš pogled na putnike koje još nije dotakao užas, koji sede u susednim vagonima, i ponovo vidiš kako se lagana sena nemira pretvara u paniku, kako skaču i jure, jure i naleću na zatvorena staklena vrata... dok je nevidljivi zid sve bliže i bliže, nezaustavljiv, kao u snu. Ti, međutim, ne napuštaš svoje sedište, ne tražiš majčinu ruku, već samo sa olakšanjem razmišljaš kako je ostalo sasvim malo.

To su samo moje fantazije. Imao sam deset godina, možda i manje, i često sam zamišljao ovu sliku. Sa godinama se, uostalom, sve promenilo: to nije više bio zid, već talas, talas dalekog hladnog mora, koji ledi krv, talas koji se pružao vozom od lokomotive do poslednjeg vagona. Sada, međutim, niko nije skakao sa mesta, svi su sedeli, dok

drhtavica ne bi iskrivila lice, a ruka bila poput iskorišćene papirne maramice.

Bio sam, svakako, dečak sa bogatom uobraziljom. Kada sam porastao, počeo sam da pričam kako sam u detinjstvu verovao da u metrou postoji mesto gde se u tankom sloju užasa nazire pakao – i vozovi prolaze kroz njega tako brzo da samo naročito osetljivi ljudi mogu da ga primete. Kod reči „naročito osetljivi“ gledao sam značajno devojke; ponekad bi upalilo.

Sada znam – nema to veze sa osetljivošću. To je moj privatni pakao, moj lični užas, moja koncentrovana noćna mora. Putnici ništa ne naslućuju, ništa im neće iskriviti lice, nijedna dlaka s glave neće im se pomeriti. Samo ja primećujem tragove, samo ja osećam približavanje, samo meni je razumljiv jezik pojava i predmeta, koji mi najavljuju *približavanje*.

Dlačice na vunenim šalovima postaju narogušene, kožni kaputi prekrivaju se sitnim pukotinama, perje se prosipa iz perjanih jakni, kao da pokušava da pobegne, čarape se čvršće priljubljuju uz noge, boje sa reklamnih plakata blede, stakla na vagonima samo što se ne istope na sedišta, rukohvati se sabijaju pod rukom, vrata vrište u užasu. Sve je obamrlo, kao da je vreme nestalo; utišava se buka točkova, i odjednom čuješ o čemu pričaju dve devojčice kraj zatvorenih vrata. Prva je sitna, mršava, sa crnom razbarušenom kosom, druga – dugonoga, vitka, svetle kose. Još pre minut su se smejale, gurkale jedna drugu, dogovarale kako da potroše svoje prve pare, a sada su im lica postala starija za deset godina, i čuješ kako ona svetlija govori: „Ne mogu da poverujem da je više nema“, i briše oči maramicom, zgužvanom kao i tvoje lice, dok je sitnija uzima za ruku i odgovara: „A ja nikako ne mogu da zaplačem.“ I zvuci već postaju tiši, u uglu oka prostor se uvija poput starih tapeta na vlažnom zidu, u očima se mračni, kao da se čitav svet krije iza crnih spirala koje se uvrću: natrčava, stiže, obmotava. Teško se diše, telo gubi obrise, pretvara se u crnu čauru, očaj i bespomoćnost se materijalizuju: ako ispružiš ruku, dotaći ćeš ih.

Leptirov poljubac

Stari dečji strah? Ne, ne strah – tuga, koncentrovana tuga, davljene, neprestana buka u ušima, tok vlastite krvi, mrak, mrak, mračan oblak visi na naborima odeće, okačen o ispupčenja na licu, o kosu koja se prilepila na čelo, o izgrizene prste.

Ovu čauru, ovaj oblak nosiš sa sobom po izlasku iz metroa. Dok budeš razgovarao, diskutovao o stvarima, donosio odluke, vodio poslovnu prepisku. Flertovaćeš sa devojkama, igraćeš se sa svojom decom, smešiti se poznanicima, pokušavati da živiš, kao i uvek. Samo takvim danima, kad ispružiš ruku, možeš dotaći granice pakla: stradanje izbija iz poluotvorenih vrata, klizi niza zidove kuća, krcka pod nogama kao krhotine razbijenih flaša; svaki pokret nanosi bol, svaki dodir prati drhtavica, koža ti se rastvara, ostaje samo golo meso koje krvari, natkriveno sivim oblakom tuge.

Veoma mi je teško tih dana. Da ih nekako preguram, počinjem da se prisećam žena koje sam ubio.

Piskutav električni signal. Nije ni metalni odjek, ni odzvanjanje zvončića – već veštačka melodija mikročipa. Zvoni budilnik, kupljen u *Ikei*, dečji budilnik, raznobojni, plišani, sa velikim brojčanikom, žutim kazaljka. Ispod ćebeta je ruka, mršava ruka sa srebrnim prstenom na kažiprstu, sa jedva vidljivim ožiljkom malo iznad lakta. Dlan je čušnuo tamnoplavo baršunasto dugme, zvono se umiruje, ruka nestaje.

Ne želiš da otvaraš oči, ne želiš da se budiš. Kao kroz poluzatvorene kapke nazire se kraj jastuka, uvojak kose, kraj ćebeta. Spavati, pokrivši glavu, spavati, umotavši se čvrsto, sakrivši se, pokrivši se, kao u čauri, spavati samo na taj način, oduvek, od detinjstva.

„Dobro jutro!“

Kome si rekla „dobro jutro“ tihim snenim glasom? U sobi nema nikoga. Žuti odblesak sunca, koji se slaže se bojom kazaljki, na raznobojnom ćilimu kraj kreveta, mat monitor otvorenog laptopa, koji ništa ne prikazuje, krznjeni ružičasti zec, koji se priljubio između zida i tvog tela. Dobro jutro, kao da pokušavaš samu sebe da probudiš. Zapravo, dobro jutro, Ksenija.

Da, zoveš se Ksenija, živiš u iznajmljenom stanu, 250 dolara mesečno, jeftino, po preporuci. To je otprilike trećina tvoje zarade, baš kao na Zapadu, baš kao kod odraslih. Skroz si odrasla, imaš 23 godine, radiš u informativnom odeljenju internet novina „Večer.ru“. To

nisu naročito poznate novine, druge klase, možda niste čuli za njih, ali vesti su nam dobre.

Na prozoru je kiša, napolju decembar, sumorno nebo, nijedne pahulje. Odblesci sunca samo su se pomerili iz sna. Uvuci noge u krznene papuče, dohvati beli mantil sa fotelje, pritisni dugme *play*, pojačaj. Gotan kvartet svira remiks Gata Barbijerija. Tako počinje jutro.

Na putu ka kupatilu ne možeš da se suzdržiš i pregledaš poštu. Pet pisama, četiri su *spam*, od kojih dva predlažu uvećanje muškog polnog organa i grudi. Ne treba ti ni prvo, ni drugo – muški polni organ nemaš, grudi su ti dobre, a prirodne.

Kako izgledaš? Mršava, omanja, sa razbarušenom crnom kosom, napućenim od sna usnama, velikih očiju, koje nikako da se otvore od jutros. Gledaš peto pismo. Aha, od tvoje drugarice Olje, lepo što nije službeno. Uostalom, zašto bi bilo službeno, legla si u tri, ustala u osam – u to vreme svi spavaju, niko ne piše službene dopise.

Ulaziš u kupatilo, odvrćeš tuš, zaustavljaš se ispred ogledala, pokušavaš da složiš u glavi današnji dan. Dakle, šta nas čeka? Tekući posao od jutra, što pre, zatim treba popričati sa Pašom o novcu, ručak u *Kofi hausu*, mamin rođendan, zamolila je da dođeš do sedam i ne kasniš. Uzdišući, svlačiš mantil, gledaš se u ogledalu, koje je već orošeno od kupanja: ovde je vlažno, puno pare i vruće – tebi se tako sviđa.

Podlivi na grudima i ramenima skoro da se ne vide, ali na kukovima – oho-ho-ho. Pa i ožiljci na guzi reaguju na vrelu vodu. Da, tebi se sviđa da telo dugo pamti ljubavne sastanke. Voliš kada te muče. U kući poseduješ omanje skladište različitih zabavnih spravica, crnih kožnih igračkaka, bičeva, štipaljki za bradavice. Kad naiđe dobar period, ne vidiš ništa neobično u svojim zanimacijama. Misliš o tome otprilike na sledeći način: ponekad idem da plešem bugi-vugi u klubu u Kropotkinskoj, ponekad – molim da me tuku i muče me. Isto mu je seks ili ples: bitan je dobar partner. Tako misliš kada je povoljan period, a kad naiđe nepovoljan, prisećaš se da seks nije ples, i da je čoveku sa tvojim ukusom teško da nađe dostojnog partnera. Teško je, ali ti nekako uspevaš. Više ili manje.

Sergej Kuznjecov

Loše ti ide, ako ćemo iskreno. Sa poslednjim ljubavnikom rastala si se pre nedelju dana, sada je među vama sve gotovo i zato koža bridi ne slatkim bolom naslade već dugotrajnim bolom rastanka.

Zavrćeš tuš, brišeš se peškirom, ogrebotine žigaju. Smešeci se, dolaziš do kuhinje, stavljaš čajnik. Muzika iz sobe skoro da se ne čuje. Gledaš na sat: još stižeš da popiješ kafu.

Eto tako počinje dan. Na prozoru bezbojno sunce u procepu decembarskih tamnih oblaka. Dobro ti jutro, mila Ksenija. Ne zaboravi da se obučeš toplije, danas je jak vetar. Ne zaboravi da uzmeš poklon za mamu, mobilni, novac, dokumenta, markicu za prevoz. Ne zaboravi da danas imaš mnogo posla. Čuvaj se, mila Ksenija, čuvaj se. Ah, da, i ključeve. Ne zaboravi ni njih, molim te.

Dakle ovako. Živela jednom jedna devojčica, sa mamom i tatom, išla u vrtić, zatim u školu, plesala, smejala se, nikada nije plakala. Mama i tata su se razišli, škola se završila, devojčica je krenula na posao i eto već šest godina kako sedi u kavezu od kancelarije, snažni prsti preleću po tipkama, razbarušenu kosu nekako zadržava ukosnica, nakarminisane usne stisnute su u napetosti, a u glasu nema ni traga od jutarnje opuštenosti.

„Ksenija, puštamo vesti o Berezovskom u prvom planu ili je već sve prozvao?“

„Njega su prozvali, a ne on druge. A šta imamo sem Bereze?“

„Samo da pogledam.“

To je običan dan. Velika šefica male kuće. Jednom rečju, glavni urednik informativnog odeljenja, u kom je podređenih šaka jada – tri čoveka plus spoljni saradnici. Zapravo su svi nekoliko godina stariji, a neki su čak završili žurnalistiku. Smatraju sebe profesionalcima, zamisli. Ajkule pera, šakali tastature, džabalebaroši kompjuterskog miša. Svojevremeno sam morala da ih grdim, zaista, ali sada sam sve poređala kako treba, rade punom snagom.

Alekseja za susednim stolom pita preko ICQ-a: „Kako si?“, on odgovara: „OK“, i odmah zatim ga pita: „Kad će intervju?“ Kaže: „Upravo ga pišem“, aha, a u stvari – sedi sa slušalicama, tumači.

Svakodnevni posao neizbežno se pretvara u rutinu: pogledati da izaberu prave vesti, ispraviti greške, izgrditi devojčice prevodioce, odlučiti

od koga danas treba dobiti komentar. Nekoliko puta nedeljno ispada dobar materijal, kojim se ponosiš i kojeg te nije sramota. Što se tiče onog što izlazi svakog dana, takođe te nije sramota, mada i nemaš baš čime da se ponosiš, možda samo srećnim početkom karijere: imaš ipak dvadeset tri godine, a već si glavni urednik odeljenja. Šefica. Smešno.

Ksenija voli svoj posao. Sviđa joj se da čeprka po vestima, a još više joj se sviđa da koordinira, upravlja, kontroliše. Kroz nekoliko godina biće dobar menadžer, mada još nije jasno gde. Možda će postati pravi glavni urednik, možda će se prepustiti pravoj papirnoj žurnalistici, ukoliko Putin ne prigrabi sve novine, kao što je prigrabio sve televizijske kanale. Možda će se baviti čistim IT biznisom. IT označava *Information Technologies* i dodaje se uza sve što je povezano sa internetom. U Americi vole da dodaju slovo „e“ od reči *electronic*, ali na ruskom to slovo nije uvek zgodno dodavati. Uz reč „biznis“, na primer, skroz je nemoguće. Tako da je veoma zgodno što postoji skraćenica „Aj-Ti“, jer kako bi dobre moskovske devojčice objasnile roditeljima kakvim se to biznisom bave?

Ksenija voli svoj posao. Drago joj je da se oseća sigurno, uspešno, ambiciozno. Sviđa joj se što sve može da radi istovremeno: ispravlja intervju, priča preko ICQ-a, pregleda novosti. Do dvanaest će prvu porciju materijala staviti na mrežu i tada će moći da svrati u kafić sa Aleksejem, pročita kod Venera najnoviji vic, svrati do Paše i porazgovara o novcu.

Paša Silverman, direktno nadređen Kseniji, glavni urednik i osnivač novina „Večer.ru“ do trideset sedme godine nije se uopšte interesovao za novinarstvo.

Krajem osamdesetih prebacio se iz Groznog u Moskvu, na vreme: prvo su iz grada nestali Rusi, zatim Čečeni, a na kraju je nestao i sam grad. Sredinom devedesetih Paša se u potpunosti bavio reklamom, ali u trenutku sledeće smene tržišta izbacili su ga sa televizije i bilborda, tako da je početkom naredne decenije od prethodnog bogatstva preostala samo internet agencija, koja se razvila na talasu investicionog buma 2000. godine.

Kada je Paša dospao na internet, osnovnu reklamnu jedinicu predstavljali su baneri, pravougaone sličice – odozgo, odozdo i bočno u odnosu na internet stranicu. Slika intrigira – osoba klikće mišem na baner i prelazi na reklamirani sajt. U tome se sastoji čitavo lukavstvo. Mogu se uzimati pare za ljude koji će videti baner (to se zove „za preglede“) i za ljude koji će kliknuti na baner („za kliktanje“). Od tada su se pojavili kvadratni baneri, prozorčići koji iskaču, fleš-baneri i mnogobrojne prelepe tehničke novine – ali zajednički princip nije se menjao. Tehnologije su omogućavale da se reklama prikaže traženom gledaocu na traženom sajtu – to se zvalo „targeting“ – ali, na ovaj ili onaj način, Paša je sticao novac zahvaljujući tome što su ljudi na svojim monitorima gledali sličice i ponekad iz nekog razloga na njih kliknuli mišem.

Paša je uvek smatrao da je trgovina reklamom – trgovina iluzijom. To ga nije plašilo: još pre mnogo godina objasnili su mu da su imaginarni brojevi, kvadratni koreni iz negativnih veličina, podjednako važni kao i obični brojevi. Trgovina reklamom u virtuelnom svetu bila je dvostruka iluzija – i poput broja *i* koji ne postoji na uobičajenoj brojnoj osi i koji omogućava da se rešavaju jednačine i prave grafikoni – efemerna reklama u obliku banera omogućavala je Paši da učvrsti svoj biznis i pomaže drugima da stvore sopstveni. Paši se dopadalo da misli kako radi sa iluzijama – možda zato što od grada, u kojem je prošlo njegovo detinjstvo, nije ostao ni kamen na kamenu.

Pre nekoliko godina logika razvoja biznisa podstakla je Pašu na misao da bi bilo dobro ne samo trgovati pregledima na tuđim sajto-vima već imati i nekakvu svoju lokaciju, gde se mogu lansirati sopstveni baneri. Odlučio je da smisli novine, pretpostavljajući da će istovremeno ponekad objavljivati naručenu reklamu, plaćene članke – tim pre što se približavalo vreme utvrđivanja predizbornih budžeta, koji su se malčice smanjili u odnosu na devedesete godine, ali još uvek su sablažnjavali.

Kao reklamadžija, Paša je bio siguran da je za veliku posećenost – visok saobraćaj – dovoljna prava promotivna kampanja. Kroz pola

godine uvideo je da onlajn-novine nisu prašak za pranje veša i novi model mobilnog telefona. Konkurencija među internet medijima bila je prilično velika i Paša je dao otkaz skoro svim saradnicima redakcije, zaposlivši nove umesto njih. Među njima je bila Ksenija, i danas je Paša siguran: upravo njenoj energiji i talentu treba da zahvali na tome što mnogi idu na njegov sajt da čitaju vesti, iako čak i „Lenta.ru“ daje kudikamo veći raspon materijala.

Ksenija poseduje osećaj za stil: bilo koji *informativni povod* pretvara u zanimljivu priču, vesti iz ekonomije postaju priča o nasušnim stvarima, dok komentari stručnjaka zvuče poput otkrovenja, poslatog odozgo. Ove godine Paša joj je dva puta davao povišicu – ali sada, dok je gledao kako se ona, prebacivši nogu preko noge, smešta u fotelju, počeo je da žali što je svojevremeno dozvolio sebi da popusti. Više joj ni kopejke neću dati, govori sebi i prijateljski se osmehuje:

„Kako ide, Ksenijice?“

„Hvala, dobro je“, odgovara ona.

Razbarušena kosa, snažne usne, jake mršave ruke obuhvataju kolena. Ne voli ona Pašino *Ksenijica* – za sve je Ksenija, čak i za ljubavnike. Nikome, sem Olje, ne dozvoljava da je zovu dečje „Ksjuša“. Samo Olja ume da izgovara „Ksjuša“ tako da to ime ne podseća na Aljonu Apinu, suknjicu od pliša, peti razred, dečje rugalice.

Paša, međutim, svima tepa; eto, i nju je nagovorio da bude Ksenijica – nagovorio, učinio da popusti, podmazao, izjavio da je spreman da je zove i Ksenija Rudoljfovna, ali je moli da mu dozvoli da je ponekad zove „Ksenijica“, zašto što drugačije ne može normalno da radi, pošto nije mladić i teško mu je da odustane od navika. Ksenija se složila, i naravno, sada ju je zvao samo „Ksenijica“, i ona je od tog trenutka uočavala kako na poslovnim pregovorima Paša redovno dolazi do povoljnih uslova, svakojako ističući da nema na njih nikakva prava i moli za njih kao da je u pitanju lična usluga. Sigurno mu to ne bi polazilo za rukom da Paša nije odlično radio svoj posao, ali u domenu koji se ticao PR podrške i lansiranja reklama nije mu bilo ravnih – i klijenti su popuštali.

„Kako ide, Ksenijice?“

„Hvala, dobro je“, odgovara ona.

„Dobro?“, ponavlja Paša i okreće monitor prema Kseniji. „Evo da pogledamo naš rejting. Evo ga Rambler – i na kom smo mestu?“

Ekran je išaran plavim tračicama. Rejting „Rambler Top 100“ predstavlja glavni rejting Runeta, tajnu tabelu o rangu, oblik nezavisnog audita. Skoro na svim sajtovima u ruskoj mreži postavljena su njegova brojila, koja mere *saobraćaj*, to jest posećenost. Jednom u pola sata na osnovu novih podataka Rambler generiše rejting sajtova za pedeset tematskih kategorija. Onaj koji je više posećen nalazi se na vrhu. Naravno, svi znaju da ovaj rejting može da se *šteluje*, ali svejedno: na njega se oslanjaju reklamodavci i sitni investitori kada odlučuju da li dobro ulažu svoj novac.

Danas LCD ekran Pašiniog monitora pokazuje poglavlje „Masmediji i periodika“. Za prva mesta se, kao i uvek, bore „Lenta“ i „Njuzru“, dok se „Večer“ smestila negde u drugoj desetini.

„Šta bi ti hteo, Paša“, kaže Ksenija, „to je rezultat tvoje štednje. Znaš i sam: u granicama postojećeg budžeta činim nemoguće“.

Izraz lica postaje joj još tvrdoglaviji dok ljutito stiska usne.

„Ksenijice, draga“, odgovara Paša, sedajući na ivicu stola, „zar se to zove štednjom? Evo, pogledaj, tebi sam ove godine dva puta povećao platu. Da, prvi put sam tebe postavio za šeficu umesto Lene, ali drugi put sam jednostavno priznao zasluge, ne više od toga. Reci mi samo, da li si posle toga počela bolje da radiš? Ili, tačnije, da li ćeš početi bolje da radiš ako ti dodam još 200 dolara?“

„Ako odgovorim ‘da’“, kaže Ksenija, „reći ćeš da se nedovoljno angažujem i da ne postoji razlog da mi se poveća plata. Ako odgovorim ‘ne’...“

„... tek onda je neću povećati“, klima glavom Paša. „Sve si sama shvatila. Svaki zaposleni ima prirodni limit: i ma koliko da povećavaš novac, više nećeš dobiti. Ali, ako bi ti smislila nekakav neobičan projekat – koji ima potencijal za reklamu, projekat koji generiše saobraćaj – ja bih za njega izdvojio zaseban budžet. I deo tog budžeta otišao bi, naravno, na tvoju povišicu. A ovako – izvini, ali pare neću dati“.

„A koju vrstu projekta želiš da dobiješ?“, pita Ksenija i smeši se.

„Ne znam“, kaže Paša i sleže ramenima. „Nešto što bi se uklapalo u koncepciju našeg izdanja i ujedno privlačilo čitaoce. I ne bi ličilo na ono što imaju naši prijatelji iz drugih internet masmedija“.

Naravno, klima glavom Ksenija, tipično „donesi mi nešto – ne znam šta“.

„Razmišljaću o tome“, kaže ona, podižući se.

„Shvati i ti mene“, pomirljivim glasom kaže Paša. „Novca imam malo, predizborna reklama nije opravdala nade... pa, nije u potpunosti opravdala.“

„Saosećam sa vama“, mračno odgovara Ksenija, i Paša se na sekundu priseća kako laže bez trunke savesti: poslovi se odvijaju dobro, novca je dosta, ali to nije povod da ih razdeli saradnicima. Jer ako čovek radi za 750 dolara, nema potrebe da mu se plaća hiljadu. U krajnjem slučaju, sve dok ne počnu da se otimaju za njega. I zato pre svakog razgovora o povećanju plate Paša govori sam sebi „para nema, para nema, para nema“, sve dok ne počne da veruje u to, i tek onda ponavlja te reči sa čistom savešću. U tom svetu iluzija, gde on živi, ne može drugačije.

Sve to Ksenija tek nagađa. Ona se, ipak, vraća za svoj sto potpuno zadovoljna: na kraju krajeva, sada zna šta da radi. Preostaje joj da smisli nekakav projekat – i ponovo svrati do Paše, započinjući razgovor rečima: „Sećaš li se, obećao si mi...“

Nju ne vređa očigledna laž u vezi sa predizbornim parama: u dubini duše Ksenija predoseća da će se i sama, kada bude na Pašinom mestu, tako poneti. Dopada joj se da posmatra šefa: prilično je pаметan, i ima o čemu da nauči od njega. Kolege ponekad gundaju, tipa: Paša se svima smučio zbog svog cicijašenja. Da li se on smučio svima, da li su se oni njemu smučili, ali šta imamo sem Paše? – govori sama sebi. Dobar šef, kompanijskog tipa, bez familijarnosti, i prijateljski nastrojen bez maltretiranja.

Pre nego što je došla u Pašinu „Večer.ru“, Ksenija je radila kao novinar u internet odeljenju moskovske filijale zapadne izdavačke kuće.